

Сребренице- српска мученице.

Страдалнице.

Удовице прекланих села, обезглављених литургија, силованих опела...

Сребренице- несрећнице.

Где су ти преславе и славе, српске главе..?

Јел која још на раменима, знаш ли их по именима дома ил гроба..?

Где ти је Божића и Васкрса? Памтиш ли раздробљена прса где су у мртвоме Србину убијали живога Бога.

Памтиш ли лица једрих чобаница?

Ено их мртве чувају стада. Прелепе, сплетених кика, Богородичиног лика...

Ено прекланих брава низ крвавих трава...

Јаве крај навиљака пуних ожиљака, све су клали...

Где је зафалило вратова и очију преклали су житишта и багремаре.

Не маре, само нек је Србиново- кољи!

Ноћи су ископали очи да не види дана, да не пита врбе зашто рађа Србе..?

Клали су храст да не рађа бадњак...

Сећаш ли се Сребренице- моба?

Ено их гроб до гроба, „добрим“ им вратиле комшије...

Опрости што се саплићеш о кости.

Пошло Србље у сватове.

Ено костију ђевера и кума низ друма.

Низ пречице сјуриле се кости дечице.

Здравичар из јаме диго буклију, ракија старија од сватова...

Ено прекланих вратова повели песму...

А, млада- ко вила!

Српкињица мила из чувене спаљене куће, на далеко лепших костију нема...

Спремила у мираз суза, плача, лелека...

Познао би је међу хиљаде крвавих јелека.

Куд ћеш лепше него кад се ороде два спаљена дома...

О задушнице једни другима у госте.

Па и да крштавамо догодине у сатртој светињи врисак детињи.

Негде о Петровдану на опела у сребреничка села...

Српска!

Било их је колико је трна сад прерасло тополе...

Још догоревају домаћинске куће и домаћини на прагу.

Памтиш ли Сребренице- Србе?!

Где су ти посела, преславе и славе?

Где је Србина старијег од очева гроба?

Где је живог Божијег роба?

Где су остариле приче уместо људи?

Где се село не буди?

Где се довека васкрсава..?

Сребренице- српска мученице!

Сећаш ли се тога где мртав Србин није дао на живога Бога?!

Питај врбе- и цвет су преклали да не мирише на Србе...

(Двау један)